

С Т А Н О В И Щ Е

от Атанас Николов Атанасов, професор в
Национална музикална академия „Проф. П. Владигеров“
относно дисертационния труд на Христо Кутев Карагъзов

„Методически модели при обучението по звукови технологии“

за присъждане на образователната и научна степен „Доктор“ по
научна специалност „Методика на обучението“, шифър 05.07.03.

Дисертационният труд на Христо Кутев Карагъзов „Методически модели при обучението по звукови технологии“ представлява задълбочено научно изследване – теоретично и практично – относно използването на съвременни средства и методи в обучението по звукови технологии.

Дисертационният труд е добре структуриран и съдържа увод, три глави, заключение, приложения и библиография.

Уводът насочва към основната проблематика в дисертационния труд, а именно – необходимостта от научно изследване на процеса на обучение по звукови технологии и прилагането на нови методи на обучение. Тази проблематика е твърде актуална, но за съжаление не особено добре изучена и дефинирана. Точна поради тези причини изборът на темата е много сполучлив и актуален. Считам, че такъв вид изследване като обхват на тематика и мащабност се прави за първи път в България. Детайлното разглеждане на всички проблеми, свързани със звуковите технологии, както и методите на преподаване на тези материя, описани в труда правят изследването необходимо не само за тясно специализирана аудитория, а и за по-широк кръг читатели, интересувани се от тази проблематика. Целта на дисертационния труд е определена от автора, а именно – да се изведат съвременни методически модели в сферата на обучението по звукови технологии. В увода на труда ясно и точно са поставени и конкретните задачи за реализиране целта на настоящия труд, както и методите на изследване. Определена е и работната хипотеза, която е обоснована теоретически и доказана практически от автора.

В Първа глава се прави преглед на обучението в близкото минало и понастоящем, като се отбелязват предимствата и недостатъците на традиционните методи на преподаване. В процеса на бурен растеж и усъвършенстване на новите

технологии и наложилото се изцяло цифрово представяне на звуковата информация логично се налага изводът за прилагане и на нови методи на преподаване по учебните дисциплини при изучаване на тонрежисура и звукови технологии. Авторът разглежда проблемите при обучението в рамките на обучителни и квалификационни курсове и в рамките на висшето образование. В хода на своите разсъждения и на базата на представения фактически материал авторът достига до заключението, че в обучението е необходимо прилагането на нов аналитичен подход, базиран на съвременните методически модели в образованието, който да бъде приложен в съответната област.

Втора глава на настоящия труд представлява център и най-важна част от дисертацията. В нея се конкретизира начинът на работа в сферата на звуковите технологии и съответно на обучението по тези специалности. При тоталната технологична смяна в областта на звукозаписа и звукообработката се променят всички елементи по пътя на аудиосигнала, начините на измерване и обработка, променят се и всички елементи и устройства, присъстващи в звукозаписната дейност. Това води и до промяна на методите на преподаване по съответните специалности поради необходимостта да бъдат следвани тези технологични промени. От преподавателя се изисква не само да следи техническите новости, но и да участва реално като звуков специалист и да придобива съответния опит при практическа работа с новото усъвършенствано оборудване.

Авторът разглежда последователно всички елементи и етапи при запис и обработка на звук, като акцентира върху методиката на преподаване и ролята на преподавателя при провеждане на лекционен курс и практически занимания с обучаващите се. Налице е отлично познаване на технологията и владееене в детайли на всички новости в съвременната звукозаписна и звукообработваща техника. Намерено е и точното място на възможно приложение на тези новости в съвременната образователна система. Направени са ценни изводи по отношение на самия процес на преподаване, като тези изводи са потвърдени от експеримент за ползата от употреба на специфични презентационни материали в лекционния цикъл. Авторът поставя акцент и върху интерактивната комуникация като съвременно средство за провеждане курса на обучение.

В трета глава се доказва изложената в увода работна хипотеза по два начина – по логичен път в рамките на

изложението и чрез експериментално изследване. Анализът на резултатите от експерименталното изследване доказва тезата, че „при въвеждането на нови форми на интерактивна комуникация в процеса на обучение се наблюдава нарастване нивото на разбиране и усвояване на материала, както и по-трайното му запаметяване”. С други думи, авторът доказва практически правилността на разсъжденията си по отношение на процеса на обучение.

Изведените в Заключение на дисертационния труд приноси дават реална представа за значението и качествата на тази теоретична разработка. Без да ги изброявам, ще потвърдя тяхното значение за повишаване нивото на научната мисъл в сферата на звуковите технологии – област, считана за чисто практическа. Надявам се този научен труд да даде положително отражение върху процеса на обучение не само в Софийския университет, но и в други висши и средни специализирани учебни заведения. Публикуването на части от труда би дало тласък и за други научни разработки в сферата на новите технологии.

В заключение бих обобщил: дисертационният труд на Христо Карагъзов „Методически модели при обучението по звукови технологии” представлява ценно изследване и има приносен характер както с отделни елементи и изводи, така и като цяло. **Давам положителна оценка за представения дисертационния труд и предлагам на научното жури да присъди на Христо Кутев Карагъзов образователната и научна степен „Доктор”.**

Проф. Атанас Атанасов

София, 09.11.2013 г.